

KAPITOLA 2

MIMO REALITU

Další půlrok je docela boj. Nástup na střední školu a dojíždění do Prahy do Horních Počernic už chce krapet sil, které mi ale docházejí. Opakovaně se snažím normálně jíst, ale zapoměla jsem, co to vůbec je „jíst normálně“. A tak se den co den utápím v myšlenkách, že jsem tlustá, nechutná a pomalu, ale jistě zase začínám nesnášet celý svět. Všechny, kromě Romana.

Naštěstí si rychle najdu novou psycholožku, bez které by mě nepustili do školy. Být nezletilá je někdy peklo. Proč by měl někdo rozhodovat o mém těle, váze, a dokonce i o tom, jestli budu studovat? Až budu dospělá, tak jim to vysvětlím. Ještě nevím komu, ale někomu určitě.

A tak si při hledání nové terapeutky najdu během pár e-mailů konečně spojenkyni. Přítelkyni. Terapeutku. A hlavně někoho, kdo mě fakt nesoudí.

Dívám se na dveře do ordinace své nové psycholožky a přešlapuju. Dveře se po chvíli rozletí a na mě se usmívá mladičká blondýnka o hlavu vyšší než já. Vlasy má rozčepýřené do všech stran, oblečená je jako jogínka. Má okouzlující úsměv.

„Karin,“ podává mi ruku a už mě zve do malé předsíně. Sevru jí malou ručku a poslušně se na ni zazubím.

Vede mě přes dlouhou chodbu do velké místnosti. Dovnitř dopadají ranní paprsky unaveného slunce, které se snaží prodírat skrz mraky. Rozhlížím se. Otevřeným oknem utíká vůně zapálených svíček s vanilkovou vůní. Šedá pohovka u stolu se prohýbá pod náparem polštářů s výraznou výšivkou. Naproti ní stojí dvě křesla, přes která je hozená pletená deka stříbřité barvy.

Karin přechází přes chundelatý koberec a posadí se do jednoho z křesel. Za ucho si strká obyčejnou tužku. Prohlížím si její útlý pas a tiše závidím, jak vysportovanou postavu má.

„Petro,“ pokyne mi, abych si sedla naproti ní na pohovku. Přehodí si nohu přes nohu a opře se o jeden z naducaných baculatých polštářů.

Opatrně přistoupím ke konferenčnímu stolku, na kterém je připravený stoh papírových kapesníků, průhledné konvičky s třemi pytlíky zeleného čaje a dva oprýskané hrníčky.

„Řekněte mi, proč jste přišla teď. Proč ne před rokem, před měsícem, a proč ne až za rok?“ poklepe prstem na desky s blokem a usměje se.

Zhluboka se nadechnu. Otázka je zarážející, a tak si nechávám chvílku na rozmyšlenou.

„Dostala jsem se do stadia, kdy už nevím, co dál se sebou.“

Podívám se instinktivně do rohu pokoje, kde lampa osvětluje zbytek šeré místnosti. Snažím se nevnímat její upřený pohled na mé chvějící se ruce. Nervózně poklepávám pravou nohou. Chvilí mlčí. Nejspíš pozoruje, jak se chvěju, když jsem začala mluvit o své nemoci na rovinu. Nakloní se blíž ke mně a nalije do obou hrnků kouřící horký nápoj.

„Co vás přesně trápí?“